

"Uzaqlaşan yaxınlar" haqqında oxucu düşüncələri

Onun imzası dövrün mətbuatında özünü çoxdan tanıdıb və mən də bu imza sahibini bir oxucu kimi izləyənlərdən olmuşam. Hətta onun yaradıcılığı barəsində yazılar bir çox məqalələr də elə "Ədalət" qəzetində işıq üzü görüb. Bunu ona görə xatırladıram ki, oxucu barəsində söz açdığım kitabın müəllifi ilə tanışlığımın təsadüf olmadığını bilsin. Və burada onu da mütləq əlavə etməliyəm ki, şair Qədiməli Əhmədın doğmaları ilə də mənim öncədən yolum kəsişib, hətta onlardan biri ilə tələbə yoldaşı olmuşam. Nizami Göydərəlinin imzası hələ bizim tələbəlik illərimizdən ədəbi camiyəyə bəlli olubdur.

Yaxın günlərin söhbəti. Məhz Nizaminin doğum günü ilə bağlı bir araya gələndə Qədiməli Əhməd ilə də üzbəüz görüşdük. Həmin görüşün digər xatirələri arasında "Uzaqlaşan yaxınlar" kitabının özəl yeri var. Mən o kitabı gözədən keçirdikcə təbii ki, tanış şeirlərlə də qarşılaşdım. Həmin şeirlər mətbuatda, xüsusilə elektron mediada önümə çıxmışdı. Ona görə də kitabı köhnə tanış kimi qarşıladım. Və bildim ki, bu kitab müəllifin dediyi kimi "Son dayanacaq deyil..."

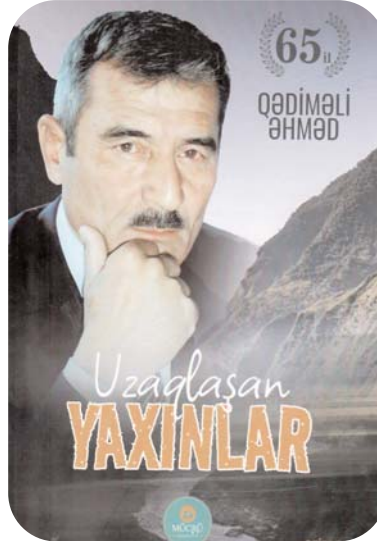
*Yenə gəldim, əllərimi istisilə
göy üzünün soyuğunu duya-duya.
Hələ də
xeyallar quş qanadları kimi
çirpır divarlarına göyün.*

Doğurdan da, poetik mənzərədir. Göy üzünün soyuğunu göy üzünə yaxın olanlar, ona baş vuranlar daha yaxşı bilirlər. Və o göy üzünün dərinliyində də xeyallar həqiqətən quş qanadına bənzəyir. Səni hər tərəfə, hər istiqamətə yönəldir. Onda ilk ağlıma gələn bu olur ki, səni yerdən göyə qanadlandıran o ilahi istək, o ilahi güc ilham adlanır. Vergili istedad deyilir ona. Və sən də o istedad güvənərək oxucuya deyirsən ki:

*Hər gecə hərfləri
düyünlədim uc-uca,
sözlərdən körpü tikdim,
unudulmadı yollar.*

*Uçuşan divarlara
sevgidən hörgü hördüm
ev qurdum
oda tikdim,
açıqdı dost üzünə.*

*Bu yağışlı gecəni
oxudum dua kimi,*

*əllərimə toxundu
bir cüt sevda mələyi...*

Bax elə yaranmış bu bədii mənzərədə oxucu olaraq yaşayanları daha tez görmək mümkündür.

Yaşanan isə təbii ki, həmin o istedadın, həmin o ilhamın sözə çevrildiyi.

Bu məqamda isə Qədiməli Əhməd iç dünyasındakı mənzərəni istedadını ilhamının ixtiyarına veribdi.

Ona görə də göy üzünün divarları da bir cüt sevda mələyi də onunla bir-bəşə təmasdadı.

Şair onlarla danışır, onların dediklərini də qələmin ixtiyarına buraxır. Sonuncu da kağız üzərində sözün şəklini çəkir...

Bax, mənim Qədiməli Əhmədin kitabı ilə ilk təmasda oxuduğum şeirlərdən çıxartdığım ilk nəticə məhz bu oldu. Gördüm ki, şair özünün poetik gücündən yararlanmağı bacarır.

Hətta onu mükəmməl fikrə də çevirməkdə bədrəmir. Ona görə də oxucuya deyir ki:

*Sözlə vurmayın heç kəsi,
söz ən ağır silahdı.
Söz hər şeydən irəli,
ondan öncə Allahdı...*

Təbii ki, şairlər, ümumiyyətlə söz adamları daha çox öz duyğularını misralayır, fikrə çevirir və onu oxucu ixtiyarına verir. Bu məqamda səmi olmaq, yaşananı yazmaq, oxucunun diqqətini çəkmək fərsətini müəllifin qarşısına çıxarır.

Bunu bacaran müəllif oxucusunu da öz komandasına, öz çevrəsinə çevirmiş olur. Mən Qədiməli Əhmə-

din şeirlərini oxuduqca hiss etdim ki, şairin bu məsələdə qorxacaq yeri yoxdur. Yeni o öz oxucusunu artıq tapıbdı. Ona görə də o qətiyyətlə deyir:

*Balaca şam kimi yanar ürəyin,
işığa yığışar xatirələrin.
Kölgəmək izinə düşər qaranlıq,
baxarsan,
uzaqlar da görünməz,
yaxınlar da sənə olmaz...
Yollar da qayıtmaz...*

Mən də bu yığcam şeirin təsir dairəsində kitabla bağlı ilk təəssüratımın xoş ovqatını yaşayıram. Baxmayaraq ki, üstümə düşən sözün işığı öz-özlüyündə ürəyimi də özünə bükür. Deməli, fikirlər öz səmimiyyəti ilə məni də oxucusuna çevirir. Elə bir oxucu olaraq da Qədiməli Əhmədin 65 yaşının hədiyyəsi olan bu kitabı "Xoş gəldin" deyirəm. Kitabla bağlı oxucularıma arzumu budur ki, təqdim etdiyim imzanı arayıb-axtarmağa dəyər. Qədiməli Əhmədə isə uğurlar diləyirəm.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU